

meget mindre have Noget imod det, naar det bliver gjort paa den Maade, som det er gjort i Dag, fordi der ikke er rokket i de fremkomne Udtalelser ved Noget som helst af det, der er fremsat i denne Betænkning. — Det ærede Medlem, der sidst talte, havde forskjellige Ting at fremsøre, som ganske vist forekom mig at ligge noget fjernt fra Statsrevisionens Betænkning, men siden det ærede Medlem har faaet Lov til at fremsætte disse Betragtninger, maa det maasse ogsaa være mig tilladt at knytte blot ganske enkelte Ord dertil. Det ærede Medlem henviste til at der er et Parti i Landet, som har en Overbestyrelse udenfor Rigsdagen, og at denne Overbestyrelse gav Rigsdagsmændene — saaledes maa jeg forstaa det; „Partiet“, sagde han, men han maa vel mene „Partiet paa Rigsdagen“ — Ordre til, hvad de skulde gjøre. Det er mig ikke bekendt, at noget Saadant finder Sted, jeg har ingen Ordre faaet noget Steds fra, og jeg tvivler meget paa, at nogen Rigsdagsmand har faaet nogen Ordre af Bøelgerne paa den Maade. Men at de ligesom Bøelgerne paa den anden Side organiserer sig og danne en Bestyrelse, er en naturlig Sag, det er Noget, der er fælles for begge Leire. Det ærede Medlem har vistnok selv været med til at vælge en Bestyrelse, bestaaende af Mænd rundt omkring fra Landet, som kan varetage hans Partis Interesser, og det forekommer mig, at han med sin naturligtvis udviklede Retsfærdighedsfølelse ikke kan finde noget Urigtigt i, at de, der staa paa den anden Side, organiserer sig paa lignende Maade. Hvorvidt det overhovedet er heldigt, at Partiforholdene have antaget den skarpe Karakter, de have faaet i Marenæs Løb, skal jeg ikke komme ind paa; men vil det ærede Medlem holde Straffeprædikener, da maa han rette dem til begge Sider og ikke særlig til den Side, hvortil jeg hører. Skal der være Tale om Partidisciplin, trykker den vel lige saa haardt til den Side, det ærede Medlem hører til, som hos os. Men det er ikke værdt at komme ind paa disse Sager; det ligger for fjernt. Hvad det ærede Medlem sagde om Bevistyrken, er Noget, han ikke behøver at knytte til Logiken eller andre Videnskaber for at faa anerkjendt; paa det Punkt er jeg fuldstændig enig med ham, og jeg taler for den Tilslutning han i saa Henseende har givet til det, jeg vil gjøre gjældende, at den, der bryder den gamle Tradition, ham paahviler det at godtgjøre, at det ogsaa er rigtigt at bryde den. Det er affkurat det, jeg har hævdet, og det hæbder jeg fremdeles.

Styr: Jeg skal kun svare et Par Ord. Hvor der er stramme Partidisciplin tror jeg ikke det kan nytte at diskutere. Jeg tror rigtignok, at de forskjellige Opfattelser om den Holdning, der indtages af de to forskellige Partier i Thinget, ere tilstrækkelige Vidnesbyrd i saa Henseende. Med Hensyn til det andet Punkt vil jeg nu blot tillade mig at bemærke, at det, det gjælder om for min ærede Modstander, vil være at bevise, at han virkelig staaer paa den gamle Traditions Standpunkt; det ser jeg ikke, han har bevist.

J. Pedersen: Jeg vil kun sige, at det blev meget udførligt godtgjort i Fjor, og det forekommer mig, som jeg sagde strax i mit første Foredrag, at det vilde være temmelig unyttigt at anføre alle de Vidnesbyrd, der foreligger for, at det virkelig var den gamle Tradition.

Finansministeren (Estrup): Jeg finder lige saa lidt Anledning som det ærede Flertals Ordfører til at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt foreløbige finansielle Love ere hjemlede i Grundloven eller ikke, da det Spørgsmaal dog ubetinget ikke kan finde Afgjørelse ved en Forhandling her i dette Thing eller i det andet Thing. Der er kun et enkelt Punkt vedkommende Statsregnskabet, som er fremdraget af det ærede Medlem, og det er en gjentagen Beslagelse over de betydelige Forskud, som det har været nødvendigt at hde fra Statskassen til de vestindiske Kolonialkasser. Da dette Spørgsmaal var fremme i Fjor, udtalte jeg, at jeg meget gjerne skulde fremkomme med Forslag til en anden Ordning af Statskassens Forhold lige overfor Koloniene, naar kun et saadant Forslag havde nogen Sandsynlighed for at kunne blive gennemført. Saaledes som Forholdene fremdeles have udviklet sig i Vestindien, maa jeg fastholde, at Grundlaget for den nuværende Ordning ikke kan bibeholdes, at man lidt for eller lidt sildigere bliver nødt til at gaa til en alvorlig Undersøgelse af hele denne Sag, og efter min Overbevisning til at lægge en ny Grundvold, meget afvigende fra den, der ligger i den nugjældende Koloniallov af 1863. Jeg tør ikke med Bestemthed sige, at jeg allerede i denne Samling vil fremkomme med Forslag i denne Retning, idet Forarbejderne ere meget betydelige, og jeg endnu ikke med Visshed kan se, naar de ville være afsluttede. Men jeg vil tilstaa, at selv om det lykkes